

אחרי מות – קדושים

"וכי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל.." (ויקרא, י"ט, כ"ג) - זו מצוותם הראשונה של בני ישראל עם כניסתם לארץ. נטיעת העץ היא הדרך שבה מתקשר האדם אל מולדתו בעבותות אהבה בל ינותקו.

אמרו חכמינו: "אמר להם הקב"ה: אף על פי שתמצאו אותה מלאה כל טוב, לא תאמרו נשב ולא ניטע.. כשם שנכנסתם ומצאתם נטיעות שנטעו אחרים, אף אתם היו נוטעים לבניכם."

במדבר חיו אבותינו חיי בטלה, מן השמים ומן הסלע סופקו להם צרכיהם. לא כן עם כניסתם לארץ. תמה פרשת הניסים והחלה פרשת העמל המיגע.. כיוון שעמדו להיכנס לארץ ישראל אמר להם משה: כל אחד ואחד מכם יטעון מכושו על כתפיו ויצא ויטע לו נטיעות.

(מתוך: 'ממעייין האגדה' א. ארזי)

פרשת השבוע: גדי סמואל

שבת פרשת אחרי מות-קדושים		ימי החול	
הדלקת נרות	18:53	זמן תפילין / טלית	05:07←05:14
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית א'	06:45	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית ב'	08:30	סוף זמן ק"ש	09:20←09:24
מנחה	13:30		
מנחה (בני-עקיבא)	14:00	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	17:15	מנחה וערבית	19:05
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:18←19:13
צאת השבת	19:49	ערבית	20:10

אחות תורנית – הילרי יום טוב

שבת
שלו

פרשת אחרי מות קדושים

פרשת אחרי מות המתחילה במילים אלה **וַיְדַבֵּר ה' אֶל-מֹשֶׁה, אַחֲרֵי מוֹת, שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן--בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי-ה', וַיָּמָתוּ. וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה, דַּבֵּר אֶל-אֶהֱרֹן אַחִיד, וְאֶל-יָבָא בְּכָל-עַת אֶל-הַקֹּדֶשׁ, מִבֵּית לְפָרֶכֶת--אֶל-פְּנֵי הַכַּפֹּת אֲשֶׁר עַל-הָאֹרֹן, וְלֹא יָמוּת, כִּי בָעֲנֹן, אֲרָאָה עַל-הַכַּפֹּת. הַפִּרְשָׁנִים מִתְקַשִּׁים בְּשִׂאלָה לְמָה נֻסְפוּ כֵּאן הַמִּילִים אַחֲרֵי מוֹת, מִדּוּעַ הִכְתוּב מְזַכֵּיר זֹאת, רַבִּים מִן הַפִּרְשָׁנִים מְצִינִים שֶׁהַתּוֹרָה מְזַהֵרָה אֶת אֶהֱרֹן לְבַל יַעֲסוֹק בַּעֲבוּדַת הַמִּשְׁכָּן מִתּוֹךְ אֲקִסְטָאזָה כְּפִי שְׁבָנִיו, שֶׁהָיוּ אַחוּזֵי הַתְּלַהּבוֹת שִׁילְמוּ עַל כֵּךְ בַּחֲיֵיהֶם. אִישׁ הַרְטוּם מְצִיין שֶׁהַכוּוֹנָה בַּמִּילִים אֵלֶּה לְהַחֲזִיר אוֹתָנוּ לִימֵי הַמִּילּוּאִים אֲזִי קָרָה הָאֶסּוֹן וְאֲזִי הַתְּקַבְּלוֹ חוֹקִים אֵלֶּה.**

לִי נִרְאָה פִּירוּשׁ נוֹסֵף מְשָׁלִי – אֶהֱרֹן אַחֲרֵי מוֹת בְּנָיו הָיָה אִישׁ שׁוֹנֶה מִמָּה שֶׁהָיָה קוֹדֵם, אֲבָל הוּא מוֹכֵת אִיךָ לַעֲבוֹד בַּמִּשְׁכָּן וּלְמִירוֹת הַקּוֹשִׁי הוּא מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ אֶת כָּל הַחֻבוֹת, הַעֲצָב הַפְּנִימִי שֶׁלוֹ לֹא מְכַתֵּב אֶת חֻבוֹתָיו וְאֵת חֲיָיו. לְכַךְ צָרִיךְ מֵאִמֵּר נוֹסֵף בַּפְּסִיכּוֹלוֹגְיָה לִכְן לֹא אֶאֱרִיךְ.

בַּהֲמִשָּׁךְ הַפִּרְשָׁה כְּתוּב **עַל-כֵּן אֶמְרָתִי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, כָּל-נֶפֶשׁ מִכֶּם לֹא-תֹאכַל דָּם, הַמִּצְוָה הַזֹּאת שְׂאוֹתָה שְׁמַעְתִּי מִפִּי אִמִּי כִשֶּׁהַכְּשִׁירָה בָּשָׂר עוֹף בַּמִּטְבַּח בִּיתָנוּ בַּמִּילָאנוּ עֲזָרָה לִי לְהַבִּין כִּשֶׁהַסְּתֵרֵתִי בַּמִּנְזָר, שְׁכָל מָה שֶׁהַנִּזְיוֹת מִסְפָּרוֹת הוּא שֶׁקָר גָּמוּר, כִּי הֵן סִיפְרוּ בֵּין הַשָּׂאֵר שֶׁהַיְּהוּדִים עוֹשִׂים מִצּוֹת מָדָם שֶׁל יִלְדִים נוֹצְרִים וְאִנִּי זִכְרָתִי אֶת דְּבָרִיהָ שֶׁל אִמָּא שְׁלִי, וְכֵךְ שְׁמַרְתִּי עַל יְהוּדֵי.**

מִכָּאן אֲנִי עוֹבֵר לַפִּרְשָׁת קְדוּשִׁים, פִּרְשָׁה זוֹ כּוֹלֶלֶת מִצְוֹת שׁוֹנוֹת אֲשֶׁר עַל יְדֵי שְׁמִירוֹתָן מְשִׁיגִים אֶת הַקְּדוּשָׁה כְּמוֹ שִׁיּוּצָא בְּאוֹפֵן בְּרוּר מִן הַפְּסוֹק הַפּוֹתַח אֶת הַפִּרְשָׁה **דַּבֵּר אֶל-כָּל-עַדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, וַאֲמַרְתָּ אֲלֵהֶם--קְדוּשִׁים תִּהְיוּ: כִּי קְדוֹשׁ, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. מִפִּרְשֵׁים רַבִּים הַתְּלַבְּטוּ אִיךָ לְהַסְבִּיר אֶת הַסֵּדֵר בּוֹ נִכְתְּבוּ הַמִּצְוֹת, אִישׁ הַרְטוּם מְצִיעַ שְׁבַהּצַעַת מִצְוֹת שׁוֹנוֹת בְּלִי סֵדֵר הַגִּיוֹנִי הַנִּרְאָה לַעֲיִן, הַתְּכוּוֹנָה הַתּוֹרָה לְהַדְגִּישׁ שֶׁאֵת הַקְּדוּשָׁה מְשִׁיגִים עַל יְדֵי שְׁמִירוֹת מִצְוֹת ה' בְּכֻלָּן, יִהְיוּ אוֹפִיין וְתַכְלִיתָן מָה שֶׁיְּהִיוּ, כִּי בְּכוֹל מִתְּבַטָּא רָצוֹן ה' וְהַתְּנַהּגוֹת לְפִי רָצוֹנוֹ הִיא הַקְּדוּשָׁה.**

רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר **וְאַהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ** זֶה כָּלֵל גָּדוֹל בַּתּוֹרָה וְעַל יְדֵי זֶה הוּא שֶׁלֵּף מִכָּלֵל הַמִּצְוֹת אֶת זֶה שֶׁנִּרְאָתָה לוֹ חֲשׁוּבָה וְגָדוּלָה. אֲנִי זֹכֵרֶת הַסֵּבֵר מִיּוֹחַד לַמִּצְוָה זוֹ שֶׁשְׁמַעְתִּי מִפִּי הָרַב מִיִּשְׁלּוּב כְּשֶׁלְּמַדְתִּי הַנַּחֲיִית הוֹרִים וְכֵךְ הוּא אָמַר – קוֹדֵם כָּל אֲהַב אֶת עַצְמִךְ וְאַחֵר כֵּךְ תוֹכֵל לִקְיִים אֶת הַמִּצְוָה בַּמְּלֹאָה כִּשֶׁתִּאֲהַב אֶת רַעַךְ כְּמוֹךְ. אֲזִי בִימִינוֹ אֲנִי כְּשֶׁכָּל אַחֵר רֹאֶה חוֹבָה בַּעֲצָמוֹ לְהַשְׁתַּלַּח בַּחֲבֵרוֹ, הִבֵּה נִקְיִים אֶת מִצְוֹת פִּרְשָׁת קְדוּשִׁים וְאֵת "וְאַהֲבַת" וְנִשְׁתַּדַּל לְהַגִּיעַ לְדִרְגַּת קְדוּשָׁה.

ענין קאסל-אסל-אסל

(אני מקדישה את דבריי לכבוד נכדי ינון אפרים אמיתי שבשבת זו חוגג בר מצווה)

ענין קאסל-אסל-אסל

אני טוב לך המצווה של הנכד ינון אפרים בנא של ארץ ואיכא אמיתי
שתנא לאור ונחת!

דברית שסיפר מניה על יהודה וייס הי"ד

בערב שירי לוחמים - יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

יהודה הצטרף לכיתתנו בכיתה ה'. הגיע מירושלים והביא אתנו ניחוחות שלא היכרנו. מגיבורי תרבות בתחום הזמר הלועזי ועד הערצה של ממש לבית"ר ירושלים. כבר בהתחלה התחבר לבעלי חיים ולטבע. תוך זמן קצר ראה את עצמו וראינו אנחנו אותו כבן משק לכל דבר. יהודה אומץ ע"י משפחת רויך והיה חלק מהמשפחה ככול הבנים האחרים.

בתיכון, שלא ממש עניין אותו פרש מהלימודים בכתה י"א ועבד בשדות המשק. אך בטיולים ובמחנות הקיץ השתתף ובלט בכושרו ובאהבתו לטבע.

בסוף התיכון הזדמן לי לצאת אתו ועם מוישקו ז"ל לטיול ב "דרגיה" (נחל דרגות) כיוון שנסענו בטרמפים, הגענו לתחילת הנחל ב 12.00 בצהריים. הטיול נערך בחנוכה והלילה ירד כבר ב 05.00 אחה"צ, נותרו לנו 5 שעות לטיול של יום שלם. לכן למרות שלקחנו חבלים את רוב המפלים בנחל ירדנו בקפיצה לתוך הבריכה בתחתית המפל. לא ידענו מה עומק הבריכה אך יהודה תמיד קפץ ראשון ופעם שהחבל לא השתחרר באחד המפלים יהודה טיפס לראש המפל כדי לשחרר אותו. יצאנו בשלום לקראת חשיכה עם זיכרונות שלא שוכחים.

בצבא, הלך יהודה לסיירת חרוב שהייתה הסיירת של פיקוד מרכז. בתקופה שבין מלחמת ששת הימים ומלחמת יום כיפור, הנשק האישי בצה"ל היה מוגבל (רובה חצי אוטומטי לחיילים ועוזי למפקדים). רובי סער (קרי קלצ'ניקוב) היו רק לאויב ולמחבלים. היה מקובל אז שמי שהורג מחבל מקבל את ה קלצ'ניקוב שלו. אחרי מלחמת יום הכיפורים היו ליהודה 2 קלצ'ים. יהודה אמר שהוא לא צריך שניים ונתן לי את אחד מהם. הקלצ' הסיני שקיבלתי ממנו היה מדויק מאד, שימש כנשק האישי שלי עד שהשתחררתי משירות קבע, שנתיים לאחר המלחמה. כדי להחזיק נשק "לא תיקני" דאגתי לעצמי לחגור מחסניות ותחמושת. היום בצבא סיפור כזה אינו מתקבל על הדעת.

יהודה היה בקורס קצינים כשפרצה מלחמת יום הכיפורים. הוא ברח מהקורס והצטרף לחבריו מהסיירת ונלחם איתם בקרבות הקשים. לאחר המלחמה הוא נשאר ועזר לשקם את הסיירת. לקורס הקצינים הוא לא חזר.

לאחר המלחמה יהודה השלים בגרות, למד חינוך גופני בווינגייט ושימש כמורה לספורט בסעד וביבנה, אך נמשך לידיעת הארץ. למד והפך למדריך נערץ בבית ספר "שדה חרמון". הוא התמחה בטיפוס צוקים והדריך טיולי גלישה וטיפוס בארץ ובעולם.

יהודה נהרג במלחמת של"ג הראשונה בהפגזה שפגעה במסדר יציאה לקרב בקרבת חמדון שבדרום לבנון.

יהי זכרו ברוך.

ליום הזיכרון

בְּאַרְבָּעָה בִּירַח זִיו
 יוֹם חֶשְׁבוֹן הַנֶּפְשׁוֹת
 עָרַב חַג הַיֵּשַׁע
 אֲשֶׁר גָּמַל הָאֵל עָלֵי
 אֲבוֹא בְּקוֹלִי וּבְדַמִּי
 בְּשָׁנִירִי וּבְכַרְמִלִי
 בְּתַבּוּרִי בְּגִלְלִי וּבְנִגְבִּי
 לִישׁוֹר בְּנוֹת
 לִסְפָּר כְּדוּרִים טוֹעִים
 לְרוֹקֵן מַחֲסָנִיּוֹת שֶׁל טִינָה
 וּלְבָכוֹת זִיו פְּנִיָּהֶם
 שֶׁל נְרוֹת נִשְׁמָה זוֹהָרִים
 שֶׁכָּבוּ טָרָם עַת

ליום העצמאות

דֶּרֶכְנוּ
 לֹא כֵּלָה הִיא
 לִבְנֵה זָכָה בְּמִלּוּאָה
 לֹא בָּרָה כַּחֲמָה
 מְלֹאֶת פְּגוּמִים הִיא כְּחוּמָה
 מַעֲלֹת וּמוֹרְדוֹת
 קְרִיבוֹת וּמְרַחֲקִים
 עֲגוּלִים וְקוּיִם
 אוֹמִים שֶׁל שְׂרִיוֹן מִתְפָּרְקִים וּמִתְבָּרְגִים
 מַחֲמָמִים וְכוּיִם
 מְאִירִים וְכָבִים
 עוֹד מַעֲלָה וְעוֹד מַעֲלָה
 אוֹם אֲנִי חוֹלְמָה

בְּנֵי מִסְכְּרִים

נארח את אילון ברנהרד (בנם של הנזי ורכטי)

אילון עובד במשרד הבינוי והשיכון כאדריכל מחוז ירושלים והוא אחראי ליצירת עתודות של שכונות מגורים עבור התושבים. משרדו הכין תכניות לינפת אשקלון (אשדוד, אשקלון, קרית גת ושדרות) שאמורה להכפיל את מספר תושביה עד שנת 2040.

אילון יציג בפנינו את הדרך לקבלת ההחלטות המתאימות את תכנון היישובים לצרכי המדינה בעתיד.

יום שני ח' אייר 23.4 בשעה 20:45 במועדון לחבר.

הצ'וקר מולאן - I. תרבות

שבת 'דורשות טוב'

שבת 'דורשות טוב' היא יוזמה של ארגון קולך בשיתוף מת"ן, מדרשת עין הנצי"ב, מדרשת לינדנבאום וארגון רבני בית הלל. מטרתו של הפרויקט להפגיש בין הנשים הלמדניות הרבות להן זכינו בדורנו ובין קהילות שונות, וכן להעלות למודעות את עולם לימוד התורה לנשים המתפתח מאד ולפתח מנהיגות נשית רוחנית. במהלך השבת הלמדניות מעבירות שיעורים בקהילות אליהן הן מגיעות.

ב"ה זכינו ובקהילת סעד נשים הלומדות ומלמדות תורה הוא דבר שבשגרה. עם זאת, ראינו לנכון להצטרף באופן רשמי כקהילה לשבת 'דורשות טוב' על-מנת לתמוך בנושא חשוב זה ועל-מנת להצטרף לדבר הגדול המתרחש בימינו.

השבת תתקיים בשבת פרשת 'אמור' (יב-יג באייר, 27-28.4) ולו"זמלא של שיעורי השבת יפורסם בהמשך. אלינו תגיע הרבנית שירה מרילי מירוויס.

הרבנית שירה גרה באפרת עם שלמה וחמשת ילדיהם. למדה ב "יעוד" ו"במתן" ובעלת תואר ראשון בפסיכולוגיה ומידענות מאוניברסיטת בר אילן. הייתה שליחה בלוס אנג'לס שם לימדה יהדות. עמדה בראש בית המדרש של מדרשת "יעוד". כיום הרבנית שירה עמיתה במכון למנהיגות הלכתית ע"ש סוזי ברדפילד ומלמדת תנ"ך והלכה במדרשת לינדנבאום.

משפחות המעוניינות לארח את הרבנית שירה ומשפחתה לארוחות במהלך השבת מוזמנות לפנות לשקמה.

שנזכה ללמוד וללמד.

שקמה וואצט דת

שבת חברים לרפואה בסעד

קיבוץ סעד ידוע לכולם כקיבוץ שאוהב לארח, ואף עושה זאת על הצד הטוב ביותר! ולכן תיכון סעד לקח על עצמו

להביא את עמותת "חברים לרפואה" לשבת אירוח בקיבוץ.

השבת תתקיים בי"ט סיוון שבת בהעלותך 2.6.18

"חברים לרפואה" הינה עמותה שפועלת למען ילדים עם מוגבלויות. הילדים מגיעים מכל הארץ והם בגילאי 8-25. העמותה מתארכת בערים, יישובים וקיבוצים ברחבי הארץ ובקרב תגיע גם אלינו. מטרת השבת היא לשמח את הילדים ולתת הפוגה קצרה להוריהם. במהלך השבת הילדים יישנו ויאכלו ארוחה אחת בבתי החברים.

כאן אנחנו צריכים את עזרתכם, אנחנו צריכים משפחות שישמחו לארח ילד וחונך או שניים ללינה וסעודה אחת במהלך השבת. האירוח לא כולל שום טיפול בילד מכיוון שמגיעים אתו חונכים ולא צריך שום ניסיון כדי לארח. נשמח שכל מי שרוצה ויכול לארח יפנה לאריאל שילר או ללחן אפרים.

אנו מקווים מאד שתהיה שבת מוצלחת ומהנה והרבה תלוי בהיענות של הקיבוץ למען הפרויקט הזה.

לכל שאלה או בקשה מוזמנים לפנות אל אחד מילדי התיכון. אם אתם מעוניינים לארח, צלצלו:

אריאל שילר – 0585332452

לחן אפרים – 0524474786

ספר חדש! קב חרונים לחמים ואירועים

מאת: ליפא אהרן'י

בספר זה כונסו מקאמות וקטעי חריזה, על חגים וימי מועד, ימי זיכרון, אירועי תרבות שונים,

וחוויות מיוחדות – והן כתובות בחרוזים להנאת הקוראים, ולשימושם באירועים.

הספר יוצג בקרוב בכלבו. תוכלו לעיין בו, להתרשם, ולהזמין - בדף הרישום הצמוד לספר.

מחיר הספר – 50 ₪.

קראו ות'הנו!!

לרגל המצב

בסדרה "גלגולה של מילה"

נחשפתי לביטוי שבכותרת כבר בהיותי בכיתה ב'. זה היה בעידן "המאורעות", כפי שכונו האירועים, או הפיגועים בלשונו היום, שביצעו ערביי א"י בשנים תרצ"ו-תרצ"ט (כולל תרצח...). כבר במשפט ראשון זה, ניתן להבחין ב"גלגולה של מילה" – הכוונה למילה מאורעות. בעצם, מילה זו יכולה לקבל משמעות חיובית או שלילית, ואולי לכן עברנו למילה "אירועים" – שגם היא ניתנת להתפרש לשני הכיוונים... – וכנראה זו הסיבה שכיום מושלים בכיפה ה"פיגועים". הבה נחזור לכיתה ב, אשר בה לומדים הילדים לקרוא גם ללא ניקוד. את המילה "מצב" היכרתי היטב, כי בתקופה ההיא דיברו כל היום על המצב. לעומת זה התקשיתי להבין מה עניין הרגל לכאן. האם למצב יש רגל? ושמה יש לקרוא: לרגל? פניתי לאחים הגדולים שיסבירו לי את העניין. הם כמובן פירשו עבורי את עניין הרגל: כאשר אומרים "לרגל", זה כמו בגלל, או: עקב. עכשיו, קוראים יקרים שלי, אם קראתם בחיפזון את המשפט האחרון, יש להניח שלא שמתם לבכם לעובדה, שגם לשורשים ע ק ב, ג ל ל, כמו לשורש ר ג ל - יש יותר ממשמעות אחת!... מה יעשה ילד בכיתה ב', או עולה חדש, ללא הניקוד?

אבל, כל הקטע שקראתם עד כה – אינו שייך לנושא שלנו, שהוא גלגולה של המילה: מצב. המילה מוכרת לנו מן התנ"ך, שאם הייתי רוצה לתרגמה ללשון ימינו, הייתי בוחר במילה: מוצב. אמנם, כמו שבדרך כלל אין דמיון מוחלט בין משל לנמשל – כך קשה להגיע לזהות מוחלטת בין מילה מתורגמת – למקור, אבל זאת האפשרות שנראית לי הקרובה ביותר. כזכור לכולנו, גם המילה מוצב נזכרת בתנ"ך – בחלום יעקב, אך שם משמעותה שונה. בתנ"ך מופיעה פעם אחת גם המילה מצָבָה – אך לפי הפרשנים משמעותה זהה למילה מצב. בצה"ל, ואולי לפני כן, השתמשו במילה זו לתיאור סטטיסטי של כוחות או אמצעי לחימה. מעניין, מילה זו במצב (!) של סמיכות: מצָבָה, משמשת גם את המילה מצָבָה.

מדוע הבינתי כבר בכיתה ב' את המילה מצב? כי הנושא היחיד שהעסיק את "הישוב", כפי שיהודי א"י כינו את עצמם, היה ההתקפות של הערבים על ישובים עבריים. הביטוי "לרגל המצב" התנוסס ככותרת למודעות שפורסמו בעיתונות ובלוחות המודעות בחתימת "ועדת המצב", שפעלה בכל ישוב. אבל, עד כמה שזה מופלא, העם "התאהב" כנראה במילה זו – ונקט בה גם בנושאים אחרים, שאינם קשורים לבעיות הלאומיות. כך, למשל, בקיבוצים נהגו לכנות אישה בתחילת ההריון: היא "במצב". ולא רק המין (סליחה, המגדר...) הנשי זכה לכינוי זה. אומרים שבפלמ"ח, לפני שהומצא הביטוי "מצוברח", כינו את מי שהיה נתון בדיכאון: הוא במצב מיוחד, ואחר כך התקצר הביטוי למילה אחת: הוא "במצב"... כיום יש כבר קיצור מודרני: "דיכוי"... (לקוראים שבגילי אסביר, שזה קיצור מן דיכאון...).

לא בלשן אני, בקושי ניתן לקרוא לי חובב לשון, לכן נזקק אני לקוראיי ושואל: האם יש מי שידוע מתי ועל ידי מי חודשה המילה מצב למה שהיא היום? מתי הפסיקו לנקוט במילה סיטואציה? טוב, לא כולם הפסיקו. דומני שבעיתון "הארץ" ממשיכים לכתוב סיטואציה, אולי כי "המצב" קשה... זה מזכיר לי את הסיפור על אדם שקרא לפני חברו מאמר מערכת בעיתון זה. למיטב זכרוני, זה היה ה"טקסט" (ב"הארץ" לא משתמשים במילה ה"נוסח"): "בסיטואציה הדיפלומטית, כשהקונפליקטים הגלובאליים מתגברים, אנו נמצאים בדילמה שבמציאות הקונקרטית יחסנו האמביוולנטי לציונות הוא דיכוטומי עקב הפרובלמות האסטרטגיות וכו' וכו'..." בסוף ההקראה נשאל המאזין: האם הבינות כל מילה? והשיב – לא, היתה מילה אחת שלא הבנתי. – מה, שאל הקורא, רק מילה אחת? כן, השיב המאזין, מה זה ציונות?

ונסיים בשאלה בלשון ימינו: יש מצב שהציונות סיימה את תפקידה?

כרמל מוסד על ההצגה "יד ושם"

שהועלתה על ידו ב"ערב יום הזיכרון לשואה ולגבורה"

ספר על הרעיון שעמד מאחורי העלאת ההצגה בקיבוץ:

"עוד בשנה שעברה נדלק בי הרעיון להעלות הצגה זו שכתב אהרון מגד. פניתי לחברים שונים, אך העניין גווע לפני שנולד ונאלצתי לוותר, כי הרגשתי שהעסק עדיין לא בשל.

השנה, לשמחתי, בחרתי את השחקנים שהתחייבו ונתנו לי את הביטחון שאכן זה הזמן. אני מברך על הבחירה בשחקנים אלו, ההבנה בינינו הייתה נהדרת, הם ירדו לעומק התחושה של 'להיכנס לדמות המוצגת' וממש להרגיש אותה. החלטנו להיפגש יום בשבוע והכל נעשה בנחת והמון אהבה.

לפני שנים עשינו ב'תיאטרון הנגב' ערב הוקרה לאהרון מגד, והעלינו מחזה זה. התרגשותו הייתה רבה.

בהצגה זו שיחקתי כבר למעלה מ-200 פעם. במקומות רבים, כולל בצבא ובבתי ספר. בכל מקום היא התקבלה בעניין רב, ואותי אישית מחזה זה, תמיד, ריגש אותי במיוחד.

אהבתי מאד כשהופענו בבתי הספר. תמיד היה ילד קטן שניגש אליי בתום ההצגה וסיפר לי על התרגשותו מהדרך בה שיחקתי את דמות הסבא.

זו הפעם ראשונה שאני משחק וגם מפיק ומביים. זה לא קל... אך נהניתי מאד להעלות את ההצגה עם שחקני הבית בקיבוץ."

תודה לכרמונה שלא ויתר ולא התייאש, תודה לשחקנים, נעמי רסיסטל, הדר קאופמן, וחגי קבלן, שנרתמו למשימה ובעזרתם החלום של כרמונה התממש.

נאחל לכרמונה ולנו כקהילה, שנזכה לעוד פרויקטים כאלה.

ראיינה : חנה'לה אלברט

אזכרה

במלאת חמש לפטירת אבינו

חיים אפשטיין ז"ל

נערוך אזכרה ביום חמישי הקרוב י"א באייר.

18.00 - אזכרה בבית הקברות.

18.45 - תפילת מנחה בחדר הנצחה.

19.00 – שיעורו של הרב ארי סט במועדון לחבר.

לאחר השיעור פגישה משפחתית במועדון.

המשפחה

טוב להיות...

בחודשים הסמוכים לפסח זכינו בהולדתן של שלוש נכדות חדשות תודה לאל, שהן בכורות למשפחותיהן. בתקופה זו חווינו בעוצמה רבה את השתתפות הקהילה בשמחתנו וזכינו לקבל פינוקים שונים, ברכות ואיחולים שהרעיפו עלינו בשבילים מכל עבר ומכל הלב.

התרגשנו מאוד מהעובדה שלמחרת כל לידה חיכתה לכל אחת מהמשפחות, כולל בתנו שעזבה את הקבוץ לפני שנים, חבילה יפה של ציוד בסיסי לתינוקות שמכינה במסירות ובאהבה – רבקה ידידה, אשר כבר שנים רבות אמונה על הכנת החבילות המבורכות הנ"ל לכל צאצא בכור בקרב בני המשק. קבלת החבילה מחממת את הלב ומעניקה תחושה של דאגה ושותפות למרות השינויים שהקבוץ עבר בשנים האחרונות.

תודה גדולה לרבקה שבכל חבילה מרגישים את לבה החם מבין הבגדים, החיתולים והסינרים... ואיחולים לעוד שנים רבות של עשייה למען היולדות.

זו ההזדמנות לציין גם את פועלה הנהדר של רננה יערי שמרכזת כבר שנים את קבוצת הווסטאפ - "ארוחות ליולדות", ובזכותה מקבלת כל יולדת ארוחות ערב במשך כשבועיים, ארוחות שמכינות חברות הקהילה החרוצות והמשקיעות שלנו.

קהילתנו התברכה בלידות רבות תודה לאל, ולמרות זאת זמן קצר לאחר שרננה מפרסמת את היעד לארוחות בשבועיים הקרובים, ולעיתים אלו שתי משפחות במקביל כמו עכשיו... נתפסים התאריכים במהירות והארוחות המתקבלות מושקעות ומדיפות 'ריח' של הרבה רצון טוב, השקעה ואהבה מצד הנותנים והנותנות.

קשה לתאר עד כמה עשייה זו תורמת להרגשה הטובה של המשפחה ומהווה עזרה אמיתית שמאוד נחוצה בתקופה שלאחר הלידה.

אשרינו שזכינו! וישר כח גדול לרננה ולכל הנשים המתנדבות שוב ושוב להכין ארוחה טובה לאחר יום עבודה ובמהלך יום העבודה השני בבית... תוך כדי הטיפול בילדים והעיסוקים הרבים הנוספים. אנחנו מאוד מאוד מעריכים ומודים לכולם!

משפחת פלאמי הצרענית והאורחת

לשירה ודניאל סילברמן ולכל המשפחה

מלך טוב להיות הבן אליה-לופ

איחולים למחות ונחת-קהילת סעד